

[Freddy Madsen.]

ten anbefalede dette på et møde den 23. februar 1977.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Det undrer mig lidt, at hr. Freddy Madsen, der sædvanligvis er så velorienteret om spørgsmål omkring uddannelsesstøtten, ikke ved, at andragendet om denne ekstraudlodning allerede blev afslået af undervisningsministeriet den 3. marts 1977 ved en skrivelse til Statens Uddannelsesstøtte. Rådet for uddannelsesstøtten blev samtidig orienteret.

Jeg må korrigere hr. Freddy Madsen på endnu et punkt. De 18,8 mill. kr., han omtaler, udgør ikke ca. 5 pct. af den samlede stipendiestøtte, men snarere 3 pct. Dette forhold var, som det vil fremgå af det følgende, ikke uden betydning for ministeriets svar på henvendelsen fra Statens Uddannelsesstøtte.

Som begrundelse for undervisningsministeriets afgørelse anførte jeg i skrivelse af 3. marts 1977 følgende:

»I forbindelse med afskaffelsen ved lov nr. 113 af 9. april 1975 om Statens Uddannelsesstøtte af den adgang, Statens Uddannelsesstøtte tidligere havde haft til at overføre uforbrugte støttebeløb fra ét år til et andet, blev der efter undervisningsministerens anmodning i tillægsbetænkning til lovforslaget som bemærkning til § 10 bl. a. indføjjet følgende: Den elasticitet i forbruget, den nuværende overførelsesadgang muliggør, bevares derved, at såvel mindre- som merforbrug reguleres på de årlige bevillingslove.

Som motivering for denne bemærkning kan henvises til, at Statens Uddannelsesstøttes bevillingssystem er af en sådan art, at det ikke er realistisk at forvente et forbrug, der nøje stemmer overens med de årlige bevillinger. Man ønskede derfor at give Statens Uddannelsesstøtte en vis margen både til under- og overforbrug, således at Statens Uddannelsesstøtte ikke af hensyn til de bevilgende myndigheder skulle føle sig bundet til at underbudgettere. En sådan ordning forudsætter imidlertid, at muligheden for underforbrug ikke gøres illusorisk ved ekstraudlodninger, i særdeleshed i tilfælde, hvor det forventede underforbrug ikke væsentligt overstiger den fejlmargen, der må gives Statens Uddannelsesstøtte.«

I konsekvens af det lige nævnte fandt jeg, at der ikke burde finde en ekstrauddeling sted i

støtteåret 1976-77, men jeg understregede over for Statens Uddannelsesstøtte, at jeg lægger stor vægt på, at bevillingerne i hvert enkelt støtteår så vidt muligt udnyttes fuldt ud gennem den ordinære støttetildeling.

Undervisningsministeriets beslutning blev behandlet af rådet for uddannelsesstøtten i dets møde den 10. marts 1977, hvor rådet tog den til efterretning.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg må sige, at jeg ikke er ubekendt med, at undervisningsministeriet tidligere har afslået denne henstilling, men i betragtning af dens rimelighed lever man jo i håbet om, at der skulle kunne vise sig en ændring i holdningen. Jeg synes, at denne sag efterhånden har udviklet sig på en sådan måde, at der i hvert fald var grund til alvorligt at overveje tingene og tage dem op.

Det er jo rigtigt, at den gamle lov, som overførte midlerne, betød, at der i slutningen af juli 1975 i alt var et beløb på 158 mill. kr., som var uforbrugte stipendiemidler. Det var flere gange til behandling i folketinget, hvorvidt man skulle lave den retfærdighedshandling over for de uddannelsessøgende, at man udbetalte disse midler. Det afslog tinget. Til gengæld indførte man den nye ordning. Det, man i det mindste kunne forvente, var, at der så i hvert fald var en vilje til at budgettere så nær op til beløbet, at der ét år, som det hed, kunne blive tale om en overskridelse og et andet år måske en mindre bevilling.

Men det, der er sket, er jo, at sidste år var der et overskud på 26 mill. kr., der gik tilbage i statskassen. I år er det altså et beløb på 18,8 mill. kr. Det kan godt ske, at ministeren anser sådan noget for at være småpenge, men i den situation, som de uddannelsessøgende befinder sig i, og hvor det er beregnet, at der kunne blive en udlodning på omkring 400 kr. pr. uddannelsessøgende, og også i betragtning af den store ungdomsarbejdsløshed og vanskelighederne ved at få erhvervsarbejde, tror jeg nok, at man må erkende, at der burde være en mulighed for, at dette beløb blev udbetalt. Jeg forstår altså på ministeren, at hvis hun havde haft viljen til at gøre det i denne situation, så havde det også været muligt at udbetale beløbet, og så forekommer det mig at være en ikke særlig god handling fra ministerens side, at man så ikke vil bruge pengene.